

Hồi thứ Năm Mười Bảy CUỘC CHIẾN ÁC LIỆT PHI THƯỜNG

Độc Cô Nhạn đứng dựa vào tường nhà thạch thất. Đột nhiên chàng ngẩng đầu lên trời phát ra một tiếng hú rất dài. Tiếp theo là một tràng cười như rồng gầm trên chín tầng mây, thanh âm oang oang như lọt vào tai mọi người.

Tuệ Phàm thiên sư nhíu cặp mày trắng ngơ ngác đứng đó. Vì tiếng hú dài tuy làm chấn động màng tai khiến lòng người hoang mang.

Nhưng nó không phát huy uy lực về âm công, quần hùng tại trường ngơ ngác không hiểu tại sao Lâm Thiên Lô lại ngừng mặt lên trời mà hú lên. Mục quang mọi người đều chú ý nhìn lại, nhưng chẳng một ai bị ảnh hưởng cả.

Độc Cô Nhạn phát tiếng hú lâu dài trong khoảng thời gian chừng uống cạn nửa chung trà rồi đột nhiên đình chỉ.

Tình hình này đã ra ngoài ý nghĩ của mọi người. Tuy tiếng hú tựa hồ không có tác dụng gì, nhưng nó đình chỉ một cách đột ngột khiến người ta không khỏi sửng sốt. Khác nào người đang bay bổng trên lưng chừng mây, bất thành linh rơi xuống mặt đất, không khỏi chấn động tâm thần.

Độc Cô Nhạn ngừng tiếng hú lại rồi lập tức quát lên một tiếng như sấm sét.

Tiếng quát bất thành linh này cũng khiến cho người ta không kém phần khó chịu, lỗ tai không ngớt vo vo, phảng phất như lúc trời tạnh, đột nhiên mây đen kéo nghịt.

Độc Cô Nhạn chưa ngừng tiếng quát đã bật lên một tràng cười rộ.

Tiếng cười như kêu như gào.

Tràng cười vừa nổi lên, trước mặt mọi người lập tức hiện ra những ảo ảnh. Ai cũng nhìn thấy trên không tựa hồ có con quái thú hình thù khó tả đang nhe nanh múa vuốt nhào xuống.

Lúc này quần hùng mắt nhìn thấy ảo ảnh, tức là đã hoàn toàn bị âm công khống chế. Công lực đã không đề tụ được thì tứ chi phải nhũn ra, muốn chạy không được, muốn trốn không thoát.

Độc Cô Nhạn vừa dứt tiếng cười tiếng la, liền vẫy tay nhìn Tứ Bất hòa thượng giục:

– Thối đi!

Tứ Bất hòa thượng đã cầm ngang ống sáo chờ đợi. Lão vừa nghe Độc Cô Nhạn hô lập tức đặt lên môi thổi lên ô hô. Một dãy thanh âm cuộn cuộn đưa lên.

Tiếng địch thấp mà trầm trọng. Tứ Bất hòa thượng lại thổi rất chậm, những người đã bị âm công của Độc Cô Nhạn kiềm chế bấy giờ càng mỗi một chặp

khác đưa hài nhi gục đầu vào từ mẩu mà ngủ li bì.

Chỉ trong khoảnh khắc mọi người gáy pho pho như đi vào giấc mộng triền miên. Thoáng cái quần hùng đã tới tấp ngã lăn ra nằm dài dưới đất.

Độc Cô Nhạn nói quả đã không lầm. Trong phái Chính nghĩa chỉ có một người mặc võ phục áo ngắn đầu đội mu đỏ, mặt vẫn che kín vẫn đứng trờ ra đó. Còn ngoài ra cả bang chủ là Âu Dương Bá đều bọ té nhào.

Người chưa ngã ra ăn mặc như kiểu đàn ông đứng tuổi, hiển nhiên có đeo mặt nạ. Hắn có vẻ tự hào chỉ đứng cười lạt ra điều không thêm để ý.

Bọn đệ tử phái Thiếu lâm cùng quần hùng các phái hầu hết đều bị ngã ra. Chỉ có Tuệ Phàm thiền sư và bọn Thân công Thường mấy người vẫn đứng vững không việc gì.

Độc Cô Nhạn thở phào một cái nhẹ nhõm. Chàng chỉ cần có một số người không bị âm công của mình kiềm chế là đủ biết võ công đến bậc nào rồi.

Thế là bọn Tuệ Phàm thiền sư mười mấy người chỉ phải đối phó với một mình mình Thuần Vu đại phu nhân thì dù chẳng thủ thắng cũng không đến nỗi thất bại.

Tứ Bất hòa thượng đứng vào trong góc viện, hai mắt nhắm lại tựa hồ bỏ hết mọi sự để cả tâm trí vào việc thổi thiết địch.

Người phái Chính nghĩa không bị ảnh hưởng về âm công đứng phưỡn ngược đảo mắt nhìn bốn phía rồi đột nhiên nháy vọt tới nơi.

Tuệ Phàm thiền sư tuyên phạt hiệu xong lạng người ra đứng chặn quát lên:

– Thí chủ muốn gì đây?

Người kia cười lạt giơ tay trở vào quần hùng hoặc ngồi hoặc nằm lăn ra nói:

– Chính tại hạ muốn hỏi thiền sư vụ này là thế nào đây?

Tuệ Phàm thiền sư chấp tay đáp:

– Đây là Lâm hiệp sĩ muốn thí nghiệm nội lực của quần hùng xem đã đến đâu để quyết định lựa lấy những người có thể đối phó với Độc Cô Nhạn cùng Thuần Vu thế gia hầu tránh cho những người công lực bạc nhược phải hy sinh tính mạng một cách vô ích...

Thiền sư đảo mắt nhìn quanh rồi thở phào nói tiếp:

– Xem chừng những người được tuyển lựa vào việc chống cường địch bất quá chỉ có lão và bọn thí chủ hơn chục người mà thôi.

Người kia cả cười nói:

– Lâm hiệp sĩ ư? Nên lột da lão trước.

Tuệ Phàm thiền sư lại tuyên phạt hiệu nói:

– Thí chủ bất quá là một tên đệ tử trong Chính nghĩa môn. Lão tăng tuy bất tài nhưng cũng là người đứng chủ trì đại hội. Thí chủ nói vậy chẳng hóa ra là quá

ngông cuồng ư?

Người kia vẫn cười the thé không ngớt. Đột nhiên hắn vọt người đi như quỷ mị, lướt qua Tuệ Phàm thiền sư lao về phía Độc Cô Nhạn.

Tuệ Phàm thiền sư là một cao nhân cửa phật, há phải hạng tầm thường. Lão phát tay áo bào một cái, một luồng hoàng quang chói mắt, do chưởng phong xô ra đánh tới.

Người kia tựa hồ không ngại chưởng lực của Tuệ Phàm thiền sư mãnh liệt đến thế. Hắn không dám trực tiếp chống đỡ, xoay mình một cái, thân pháp xảo diệu vô cùng. Hắn nhảy lui trở về.

Giữa lúc di chuyển thân hình, hắn vung tay đánh ra một chưởng.

Phát chưởng này chẳng những huyền diệu và mau lẹ phi thường, nó còn nhả ra một luồng khí âm hàn lạnh thấu xương. Chưởng lực chưa xô tới nơi mà bọn Tuệ Phàm đã tưởng chừng như đứng trước một hố băng lạnh buốt.

Tuệ Phàm thiền sư giật mình kinh hãi. Lão nghiêng người sang mé hữu đồng thời đánh ra phát chưởng thứ hai.

Người kia dường như muốn thí nghiệm công lực thực sự của Tuệ Phàm thiền sư, hắn không né tránh mà cũng không lùi lại, đứng thẳng người lên để đón tiếp phát chưởng.

Chẳng những nội công hai người cùng thâm hậu, thần lực kinh người mà còn thi triển cuộc tấn công chớp nhoáng. Đứng ngoài chỉ nhìn thấy vạt áo bay phát phơ, ào ào gió cuốn. Thật là một cuộc chiến đấu không tiền khoáng hậu.

Độc Cô Nhạn thông tay đứng ngoài để mặc hai bên chiến đấu, chẳng nói năng gì.

Hà Lạc Diệu Tẩu Thân Công Thường cùng mấy lão già râu tóc bạc phơ đứng ngẩn người ra mà nhìn cuộc chiến đấu khốc liệt. Những diễn biến liên tục khiến bọn họ lóa mắt, hồi hộp không biết đến đâu mà kể.

Những người này mấy chục năm trước đây đã nổi tiếng. Lão nào cũng ra chiều khinh thế ngạo vật coi bọn Chính nghĩa giáo chưa từng nổi danh không vào đâu. Bây giờ họ thấy đệ tử Chính nghĩa môn chẳng những không bị âm công của Lâm Thiên Lô kiểm chế mà còn có thể ra tay khiêu chiến với Tuệ Phàm thiền sư thì kinh hãi vô cùng.

Bọn họ còn kinh hãi hơn là sau khi qua lại ba chiêu, Tuệ Phàm thiền sư còn bị đánh phải lùi hoài và bắt đầu lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Xem chừng chỉ trong vòng mười chiêu nữa là Tuệ Phàm thiền sư không chết tất cũng bị thương.

Hà Lạc Diệu Tẩu Thân Công Thường cặp mắt tròn xoe quay lại nhìn hai vị đứng bên là Hủ Mộc Ẩn Giả và Vô Vi Tử cái cất giọng trầm trầm hỏi:

– Hai vị có biết Chính nghĩa môn là...?

Hủ Mộc Ẩn Giả là một lão già thân hình thấp lúm thùm mập thù lù không chờ Hà Lạc Quân dứt lời đã lên tiếng:

– Chính nghĩa môn gì đâu? Rõ ràng là quân yêu đồ trong Thuần Vu thế gia.

Vô Vi Tử đột nhiên la hoảng:

– Nguy to! Tuệ Phàm thiên sư không chống được nữa rồi.

Chưa dứt lời, lão đã rung động hai vai nhảy vọt tới.

Hà Lạc Diệu Tẩu, Hủ Mộc Ẩn Giả cùng sóng vai vọt ra ra nhập chiến cuộc.

Ngoài ra còn tám chín lão đều là những cao nhân võ lâm quy ẩn đã lâu, vì có lời mời của Tuệ Phàm thiên sư mới hạ sơn tương trợ. Bây giờ họ thấy Tuệ Phàm lâm nguy, bọn Vô Vi Tử hăm hở xuất chiến thì đủ biết tình hình rất nghiêm trọng. Mọi người đưa mắt nhìn nhau rồi lục tục chạy ra động thủ trợ chiến.

Tình thế đột nhiên biến đổi. Mười mấy tay cao thủ tuyệt thế võ lâm đồng thời khai chiến với một người. Cuộc tiến công vừa mãnh liệt vừa mau lẹ.

Người kia vẫn không sợ hãi chút nào. Một làn mù trắng mịn mù vây bọc quanh mình. Chưởng chỉ phóng nhanh như điện chớp. Nội lực xô ra ào ạt. Cùng một lúc hắn phải đối phó với mười mấy tay cao thủ vây đánh mà vẫn ung dung, không hoang mang chút nào.

Tứ Bất hòa thượng vẫn tiếp tục ngồi thối thiết địch không nhanh mà cũng không chậm. Chỉ một khúc Hoàn Lương Dẫn mà lão thổi đi thổi lại hai lần và vẫn tiếp tục không ngắt. Quần hùng kẻ ngồi nghiêng ngồi ngã lẫn đều gáy o o như một đàn lợn.

Chỉ trong khoảnh khắc, bọn Tuệ Phàm thiên sư đã đánh ra hơn hai chục chiêu. Tuy người kia bị bao vây bốn mặt, song chưởng lực chỉ phong của hắn xô ra thành một vòng tròn như thành đồng vách sắt ngăn cản mười mấy tay cao thủ tuyệt thế chỉ đứng ở bên ngoài, không sao lọt vào được.

Độc Cô Nhạn nghĩ thầm trong bụng:

– Nếu tình hình này cứ tiếp tục diễn tiến thì đến hàng ngàn chiêu cũng không phân thắng phụ. Chỉ cần sao cho bọn Thuần Vu thế gia không có ngoại viện tới nơi là tình hình còn kéo dài trong hai giờ cũng chẳng có chi chuyển biến.

Nghĩ vậy chàng liền dùng phép truyền âm nhập mật nói với Tuệ Phàm thiên sư:

– Tại hạ đã phá cửa mà vào nội viện thì tự nhiên tại hạ phải phụ trách chỗ đó.

Tuệ Phàm thiên sư vừa chiến đấu vừa đáp:

– Nhất thiết đều tùy ý Độc Cô thí chủ, nếu có xảy chuyện bất ngờ, xin thí chủ báo cho hay.

o o o